

บทกลอน เพลินคำ นำสุข “ความงามในความหม่น”

โดย สาลี เกียรติการคำ

“คนถึงจุดหยุดนิ่งเพื่อบึงคิด
ต้องสวมหน้ากากกั้นลมหายใจ
ศัตรูตัวกระจ้อยกระจิดริด
มนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่ต้องอดทน
คนคมองโลกใหม่ในมุมต่าง
คนเหมือนจะใหญ่ยิ่งเหนือสิ่งใด
โรครมิใช่เหยียดผิวหรือเลือกเพศ
คนรับรู้ความทุกข์เวทนา
โลกในวันพรุ่งนี้ต้องดีกว่า
ความงดงามคือคนไม่ทิ้งคน

สายลมแห่งชีวิตเป็นพิษได้
รักษาระยะไกลระหว่างคน
แต่มีพิษสร้างภัยไปทั่วหน
ตั้งมั่นในที่ตนเพื่อฝึกใจ
โลกว่างและคนวางคือการให้
แต่มิใช่เพราะคนพ่ายแพ้โรคา
ข้ามเขตทุกประเทศไปทั่วหล้า
แต่ก็เห็นความเมตตาด้วยตาตน
เพราะคนคือชวลาในความหม่น
ภัยจะพ้นคนจะชนะภัย”